

رئیس کمیسیون اروپا دوباره زیر فشار پارلمان؛ طرح عدم اعتماد ارائه شد

اورسولا فون در لاین برای دومین بار در سه ماه گذشته با طرح عدم اعتماد از سوی گروه‌های راست افراطی و چپ در پارلمان اروپا روبرو شده است. این طرح‌ها که توسط جردن باردلا از حزب «اجتماع ملی» و مانوئل اوبری از حزب «فرانس تسلیم‌ناپذیر» ارائه شده‌اند، بعد است که به اکثریت دو سوم لازم برای بر کناری او دست یابند، اما ممکن است منعکس کننده نگرانی‌های گسترده‌تر در مورد رهبری او باشند. رای گیری برای روز پنجشنبه برنامه‌ریزی شده است. فون در لاین پیشتر در ماه ژوئیه از یک رای عدم اعتماد عبور کرد. با این حال، افزایش تعداد کرسی‌های جناح راست افراطی در انتخابات ۲۰۲۴، ارائه چنین طرح‌هایی را آسان‌تر می‌کند. جناح راست از سیاست‌های زیست‌محیطی و مسائل مهاجرتی فون در لاین انتقاد می‌کند، در حالی که جناح چپ به واکنش اتحادیه اروپا نسبت به غزه اشاره دارد.

تایمز:

ماکرون در حال برچیدن میراث ژنرال دوگل است

سقوط پی‌درپی دولت‌ها و هرج‌ومرج سیاسی در فرانسه جایگاه امانوئل ماکرون را بیش از پیش تضعیف کرده است و در تازه‌ترین بحران این کشور، «اساستین لکورنو» هفتمین نخست‌وزیر منصوب شده توسط ماکرون روز دوشنبه پس از تجربه تنها ۲۷ روز فعالیت در این سمت، تصمیم گرفت به سرپال استعفای نخست‌وزیران فرانسه طی یک سال گذشته ادامه دهد و کناره گیری کند.

روزنامه «تایمز» در گزارشی با اشاره به پیشینه سیاسی فرانسه می‌نویسد: «در سال ۱۹۵۸، ژنرال شارل دوگل که رهبری در برابر نازی‌ها را در طول جنگ بر عهده داشت، به قدرت بازگشت، به هرج‌ومرج پایان داد و قانون اساسی را بر اساس یک رئیس دولت قوی وضع کرد. چهار سال بعد، او انتخابات ریاست‌جمهوری را بر گزار نمود که در آن با رایی که عملا دو کراسی فرانسه را نجات داد، به پیروزی چشمگیری دست یافت.»

طبق این نشریه بریتانیایی، به نظر می‌رسد رئیس‌جمهور ماکرون اکنون در حال برچیدن میراث دوگل است. ناظران باتجربه می‌گویند تصمیم فاجعه‌بار او برای برگزاری انتخابات زودهنگام پارلمانی در سال ۲۰۲۴ فرانسه را به آشفتگی دهه ۱۹۵۰ بازگردانده است.

تایمز در توصیف امانوئل ماکرون در چنین شرایطی تاکید می‌کند: «ماکرون یک اردک لنگ است؛ اصطلاحی که در دنیای سیاست برای اشاره به سیاستمداری که در آخرین روزهای دوره قدرتش به سر برده و به همین دلیل شاهد کمرنگ شدن نفوذش است، به کار می‌رود – ماکرون به پایان دوره ریاست‌جمهوری برنامه‌ریزی‌شده‌اش در سال ۲۰۲۷ نزدیک می‌شود و حتی مطمئن نیست که تا آن زمان به نتیجه برسد.»

در حال حاضر احساس ناراضیاتی فزاینده‌ای از دموکراسی در فرانسه وجود دارد. بسیاری از رای‌دهندگانی که سال گذشته از تجمع ملی حمایت کردند، معتقدند که وقتی همه احزاب دیگر علیه آن متحد شدند، از پیروزی فریب خوردند.»

«رای‌دهندگان چپ‌گرا نیز به همین اندازه احساس بی‌عدالتی دارند. اگرچه یک ائتلاف چپ‌گرا با بیشترین تعداد نمایندگان مجلس در سال ۲۰۲۴ ظهور کرد – هرچند که از اکثریت مطلق بسیار کمتر بود – اما ماکرون از معرفی یکی از اعضای خود به عنوان نخست‌وزیر خودداری کرد. او ترجیح داد این سمت را به متحدانش بدهد، اگرچه هیچکدام از آنها نمایندگان کافی برای حکومت نداشته‌اند.»

رئیس‌جمهور فرانسه که در سال ۲۰۱۷ به قدرت رسید، جوان‌ترین رئیس‌دولت از زمان ناپلئون بناپارت، با وعده تجدید یک سیستم سیاسی محکم، اکنون به نظر می‌رسد که تنها گزینه‌های غیرقابل پیش‌بینی پیش روی خود دارد. «اولین مورد، انتصاب یک دولت پایدار را فراهم سازند. که بتواند اکثریت کافی برای حکومت را به دست آورد.» دوم، پایان دادن به بن‌بست با برگزاری مجدد انتخابات پارلمانی است. امید بسیاری از ناظران سیاسی این است که رای‌دهندگان با تشکیل مجدد مجلس ملی با اکثریت قاطع، گره‌ای را که در سال ۲۰۲۴ بسته بودند، باز کنند و امکان انتصاب یک دولت پایدار را فراهم سازند. طبق پیش‌بینی تایمز، گزینه سوم روی میز ماکرون، استعفای خودش است. او بارها این را رد کرده اما تعداد فزاینده‌ای از سیاستمداران از هر ۲ جناح از او می‌خواهند که در این تصمیم تجدیدنظر کند.

لاوروف:

استقرار زیرساخت‌های نظامی کشورهای ثالث در افغانستان کاملاً غیرقابل قبول است

«سرگئی لاوروف» در سخنرانی خود در هفتمین نشست مشورتی فرمت مسکو درباره افغانستان با واکنش به اظهارات «دونالد ترامپ» رئیس‌جمهوری آمریکا که گفته بود واشنگتن به دنبال بازپس‌گیری کنترل پایگاه هوایی بگرام از طالبان است و تاکید کرد که استقرار زیرساخت‌های نظامی کشورهای ثالث در افغانستان و همچنین در کشورهای همسایه به هر بهانه‌ای، اقدامی کاملاً غیرقابل قبول است، چرا که حضور نظامی‌های بازیرگان غیرمنطقی‌ای می‌تواند به بی‌ثباتی و درگیری‌های جدید منجر شود. ترامپ پیشتر اعلام کرده بود که این دارایی راهبردی و مهم را که در جریان خروج جنجالی از افغانستان از دست رفت، پس می‌گیرد.

لاوروف خاطرنشان کرد که «کشورهای غربی باید از تقابل و رویارویی با کابل دست بکشند، مسئولیت بازسازی افغانستان را بپذیرند و خسارت‌های واردشده به اقتصاد این کشور را جبران کنند». رئیس دستگاه دیپلماسی روسیه اظهار داشت که تضمین امنیت منطقه مستلزم مشارکت کابل در امور سیاسی، منطقه‌ای و اقتصادی است. ایفاد مسکو در به رسمیت شناختن طالبان نیز خود گواهی بر این موضوع است. وی همچنین در این نشست به دیدار خود با «امیرخان متقی» سرپرست وزارت امور خارجه حکومت سرپرست افغانستان اشاره و تصریح کرد که در این دیدار در ارتباط با چشم‌انداز توسعه روابط دو جانبه میان مسکو و کابل بحث و تبادل نظر شد.

هفتمین نشست مشورتی مسکو درباره افغانستان امروز سه‌شنبه ۱۵ مهر ۱۴۰۴ (برابر با هفتم اکتبر ۲۰۲۵) در بچوجه خط و نشان رئیس‌جمهوری آمریکا برای بازگشت نیروهای این کشور به پایگاه هوایی بگرام برگزار می‌شود؛ نشستی که کارت دعوت آن برای مقام‌های برخی کشورهای منطقه از جمله جمهوری اسلامی ایران نیز ارسال شده است.

ماریا زاکهارووا سخنگوی وزارت امور خارجه روسیه پیشتر در همین ارتباط گفته‌بود که این نشست با حضور نمایندگان ویژه از کشورهای ایران، روسیه، چین، هند، پاکستان، قزاقستان، قرقیزستان، تاجیکستان، ترکمنستان ازبکستان و افغانستان پشت درهای بسته در مسکو برگزار خواهد شد. حیاتی از بلاروس نیز به عنوان مهمان به این نشست دعوت شده است.

ترکی الفیصل:

هنوز زود است برای طرح ترامپ از شادی دست بزنیم

رئیس سابق سازمان اطلاعات عربستان درباره طرح ترامپ برای غزه گفت: زود است که از فرط شادی دست بزنیم. اظهارنظرهایی که از سمت ۲ طرف شنیده‌ام با این محور بوده که مشکل در جزئیات است و جزئیات نیز کم هستند.

«ترکی الفیصل»، رئیس پیشین سازمان اطلاعات عربستان در مصاحبه با رسانه اماراتی درباره اظهارات آمریکایی‌ها مبنی بر اینکه جنبش حزب الله لبنان شروع به تسلیح مجدد خود کرده عنوان کرد: اگر آنها سند و مدرکی درباره این ادعای خود دارند آن را نشان دهند. آنها هیچ سند و مدرکی برای آن ندارند.

این دیپلمات سابق عربستانی در واکنش به اظهارات یک هفته پیش «تام باراک»، فرستاده بلندپایه آمریکا در امور سوریه و لبنان که گفته بود حزب‌الله لبنان شروع به بازسازی خود کرده این ارزیابی را مطرح ساخت. او در عین حال مدعی شد: چنانچه حزب‌الله خلع سلاح نشود، نتیجه نهایی یک جنگ داخلی خواهد بود.

رئیس پیشین سازمان اطلاعات عربستان که با نشان صحبت می‌کرد، در خصوص طرح صلح پیشنهادی «دونالد ترامپ» رئیس‌جمهور آمریکا برای پایان دادن به جنگ غزه گفت: هنوز باید صبر کنیم و زود است که از فرط شادی دست بزنیم و فریاد بزنیم. ما باید ببینیم چطور اعمال می‌شود. همه اظهارنظرهایی که از سمت ۲ طرف شنیده‌ام با این محور بوده که مشکل در جزئیات است و جزئیات نیز کم هستند.

ترکی الفیصل که سابقاًسفر عربستان در ایالات متحده بوده همچنین گفت تا زمانی که جنگ غزه به پایان نرسد به این کشور نمی‌رود. الفیصل تصریح داشت: سیاست جایی نیست که مردم در آن بتوانند به کسی ایمان داشته باشند.

او اضافه کرد: ترامپ عزم خود را برای محقق کردن آن چیزی که خواستارش شده، یعنی صلح در خاورمیانه، نشان داده است. او شناس این که آن را ثابت کند دارد. و به مجرد اینکه آن را اثبات کند آن موقع فکر می‌کنم بتوان گفت که به حرفهایش ایمان آورده‌ایم.

ترکی الفیصل اظهار کرد: فکر نمی‌کنم بنیامین نتانیاهو، نخست وزیر

پدرسن:

سوریه اصلاح نشود، لیبی دوم خواهد شد

فرستاده ویژه سازمان ملل در سوریه در گفت‌وگویی با هشدار درباره وضعیت شکننده سوریه در دوران گذار با وجود درگیری‌های فرقه‌ای و کند بودن اصلاحات قضایی و امنیتی، گفت که این کشور بر «لبه تیغ» قرار دارد و برای جلوگیری از تبدیل شدن آن به لیبی نیاز به «اصلاح رویه» دارد.

«گیر پدرسن» فرستاده سازمان ملل در سوریه گفت که این کشور روی «لبه تیغ» قرار دارد و به «اصلاح رویه» نیاز دارد، چرا که درگیری‌های فرقه‌ای و سرعت کند اصلاحات گذار شکننده پس از سرنگونی حکومت «بشار اسد» را تضعیف می‌کند. پدرسن در گفت‌وگو با روزنامه فایننشال تایمز گفت که فرقه‌گرایی و تلاش‌های دولت نونا برای انجام دادن اصلاحات قضایی و امنیتی منجر به

گاردین:

غرب در غزه به «توهم صلح» دل خوش کرده است

رسانه انگلیسی در تحلیلی تازه به این حقیقت پرداخته که خشونت رژیم صهیونیستی در منطقه برای جهان غرب نامرئی تلقی می‌شود، زیرا در مدت ۲ سال گذشته این رژیم به‌صورت سیستماتیک نوار غزه را نابود کرده و ده‌ها هزار فلسطینی را کشته است، اما واکنش ملموسی از سوی دولت‌های غربی مشاهده نمی‌شود. به گزارش روزنامه «گاردین» واکنش دولت‌های غربی در قبال این ویرانی از «حمایت آشکار و بی‌قید و شرط» در سال نخست جنگ آغاز شد و سپس به «ابراز نگرانی‌های سطحی» و در نهایت به «تهدیدهای توخالی» مبنی بر احتمال تحریم تسلیحاتی یا کاهش روابط تجاری انجامید. در ماه‌های اخیر نیز همان دولت‌ها در حالی از «به رسمیت شناختن مشروط کشور فلسطین» سخن گفته‌اند که به تعبیر نویسنده، «در همان لحظه شاهد پاک شدن آن کشور از روی نقشه هستند». دیانا بیاتو وکیل کانادایی-فلسطینی و سخنگوی سابق «سازمان آزادی‌بخش فلسطین» در بخشی از این مقاله یادآور می‌شود که گرچه ابهامات زیادی درباره طرح آتش‌بس «دونالد ترامپ» وجود دارد، اما ایده‌هایی نیز برای تبادل اسرا ایجاد شده است. با این حال، گاردین هشدار می‌دهد که چنین طرحی نه نشانه پیشرفت تاریخی، بلکه تکرار نسخه‌ای جدید از همان سیاست‌های آمریکایی و صهیونیستی است که بدون مشارکت واقعی فلسطینیان تدوین شده و تداوم سلطه صهیونیست‌ها بر غزه را تضمین می‌کند. به گفته نویسنده، چنان هرگز به صدای فلسطینیان گوش نداده و همچنان نگرانی‌های امنیتی رژیم اشغالگر را بر حقوق و حیات فلسطینیان ترجیح می‌دهد. گاردین تاکید می‌کند که فلسطینیان در طول ۷۵ سال گذشته با ۲ نوح خشونت مواجه بوده‌اند: نخست خشونت مستقیم رژیم صهیونیستی علیه جان‌ها، زمین و جامعه فلسطینیان، و دوم خشونت غربی که تنها در لحظات نابودی کامل، به شکل ظاهری و سطحی، رنج فلسطینیان را به رسمیت می‌شناسد. نویسنده بر اساس تجربه شخصی خود از نزدیک‌ترین سطح دیپلماسی فلسطینی نتیجه گرفته

کدام کشورها بیشترین تنفر را از رژیم صهیونیستی دارند؟

نتایج نظرسنجی های صورت گرفته در تعدادی از کشورهای جهان نشان می دهد شهروندان ترکیه، اندونزی، ژاپن، هلند و اسپانیا در صدر کشورهای قرار دارند که بیشترین نفرت را نسبت به رژیم صهیونیستی از خود نشان می دهند. این در حالی است که دولت های این کشورها تاکنون اقدام تأثیر گذاری برای مقابله با جنایات رژیم صهیونیستی انجام نداده اند. نتایج این نظرسنجی ها نشان می دهد ۹۳ درصد شرکت کنندگان در ترکیه، ۸۰ درصد در اندونزی، ۷۹ درصد در ژاپن، ۷۸ درصد در هلند و ۷۵ درصد در اسپانیا به شدت از رژیم صهیونیستی متنفر هستند. علاوه بر نسل کشی کوئتی در نوار غزه، حمله وحشیانه رژیم صهیونیستی به ناوگان صمود باعث تشدید تنفر جهانی از این رژیم شده است.

او همچنین درباره موج اخیر به رسمیت شناختن کشور فلسطین در جریان برگزاری مجمع عمومی سازمان ملل خاطر نشان کرد: این نه فقط برای عربستان بلکه برای بشریت یک موفقیت چشمگیر است؛ اینکه به فلسطینی‌ها بگوییم بله، شما با ما برابر هستید و شما نه فقط قربانیان استعمارگری شده‌اید بلکه نمایندگان بر حق مردم خود هستید. ایستا

پایان مذاکرات روز دوم

میانجی‌ها و حماس در شرم‌الشیخ

یکی از رهبران جنبش مقاومت اسلامی فلسطین از پایان جلسه مذاکرات روز دوم بین میانجی‌ها و هیأت حماس در شرم‌الشیخ مصر خبر داد. شبکه خبری الجزیره به نقل از یک منبع وابسته به هیات حماس گفت جلسه مذاکرات روز دوم بین میانجی‌ها و هیأت حماس در شرم‌الشیخ مصر به پایان رسید.

منبع وابسته به حماس افزود: هیأت حماس خواستار آن شده است که مراحل آزادی اسرای اسرائیلی با مراحل عقب‌نشینی کامل نظامیان ارتش رژیم اشغالگر از نوار غزه مرتبط باشد.

بر اساس اظهارات این مقام حماس، هیأت جنبش بر این نکته اصرار داشته که آزادی آخرین اسیر باید همزمان با آخرین مرحله عقب‌نشینی نظامیان اشغالگر صورت گیرد.

همچنین، هیأت حماس بر ضرورت دریافت «تضمین‌های بین‌المللی برای توقف نهایی جنگ و عقب‌نشینی کامل» تاکید کرده است.

وقت رژیم صهیونیستی طرح موسوم به «خروج از غزه» را اجرا کرد، اما با وجود تخلیه شهر ک‌ها، اشغال پایان نیافت، بلکه شکل تازه‌ای یافت. نویسنده که در آن زمان عضو تیم فلسطینی برای برنامه‌ریزی پس از خروج صهیونیست‌ها از غزه بوده، روایت می‌کند که چگونه غزه را کاملاً بست و آن را از جهان باز تبدیل شد؛ جایی که رژیم اشغالگر بر آسمان، مرزها، دریا و تمامی گذرگاه‌ها کنترل کامل داشت. فلسطینیان بارها از آمریکا و اروپا خواستند اجازه ساخت بندر و فرودگاه را بدهند و آزادی رفت‌وآمد بین غزه و کرانه باختری را تضمین کنند، اما پاسخ همیشگی غرب این بود: «باید با اسرائیل همکاری کنید، چون ائتلاف داخلی آن شکننده است.» در سپتامبر ۲۰۰۵، اسرائیل دروازه‌های غزه را کاملاً بست و آن را از جهان جدا کرد. در ابتدا موجی از شادی میان فلسطینیان ایجاد شد؛ مردم احساس کردند پس از ده‌ها به آزادی رسیده‌اند. نویسنده به یاد می‌آورد که در آن روز، مادر «محمد الدرره» – کودک فلسطینی که در سال ۲۰۰۰ به ضرب گلوله صهیونیست‌ها شهید شد – نوزادی در آغوش داشت و گفت: «دخترم بزرگ می‌شود و دیگر سرباز اسرائیلی نخواهد دید.» اما این امید به سرعت رنگ باخت. تنها چند روز بعد، حملات هوایی رژیم صهیونیستی از سر گرفته شد و با پیروزی حماس در انتخابات ۲۰۰۶، محاصره غزه شدیدتر شد. این مقاله با جزئیات توضیح می‌دهد که چگونه رژیم اشغالگر حتی ورود تجهیزات درمان سرطان را به غزه ممنوع کرد و بیماران را از خروج برای درمان بازداشت. ارتش صهیونیستی حتی میزان کالری روزانه مردم غزه را محاسبه می‌کرد تا مشخص کند چه مقدار غذا می‌تواند وارد شود. نویسنده این را «شکنجه اداری» می‌نامد که در قالب «نگرانی‌های امنیتی» توجیه می‌شود. با وجود این، دولت‌های غربی همچنان از «رامد دل» دولتی سخن می‌گفتند و از محکوم کردن این سیاست‌ها خودداری می‌کردند. در بخش دیگری آمده است که پس از پیروزی حماس در انتخابات، جامعه جهانی این جنبش را طرد کرد و آن را به‌عنوان نماینده فلسطینیان نپذیرفت. این انزوا باعث شد غزه به بزرگ‌ترین زندان روباز جهان بدل شود. در حالی که مردم در زیر بمباران و محاصره زندگی می‌کردند، غرب به تکرار شعارهای صلح پسنده کرد.

با تیراندازی نیروهای صهیونیست، چندین فلسطینی شهید و صدها نفر زخمی شدند. چند روز بعد، صحنه درندگان قتل پسر ۱۲ ساله فلسطینی «محمد الدرره» توسط نیروهای صهیونیست در مقابل چشمان پدرش در سراسر جهان پخش شد و شعله‌های انتفاضه دوم را برافروخت. به نوشته نویسنده، این رویدادها ماهیت واقعی «فرآیند صلح» را آشکار ساختند؛ فرآیندی که نه برای پایان اشغال، بلکه برای پوشاندن آن طراحی شده بود. در بخش دیگری از مقاله آمده است که در طول این مذاکرات، کشورهای غربی همواره با استناد به «ائتلاف شکننده دولت اسرائیل» از فلسطینیان می‌خواستند در برابر شهرک‌سازی‌ها و بازداشت‌های جمعی سکوت کنند. در همین حال، از عرفات و فلسطینیان خواسته می‌شد تا «خشونت را متوقف کنند، گویی اشغال‌شدگان مسئول تأمین امنیت اشغالگران هستند؛ رویکردی که خشونت اشغالگران را عادی و مقاومت فلسطینیان را مجرمانه جلوه داد. در نتیجه، اشغالگری به شکلی سیستماتیک به‌عنوان «وضعیت طبیعی» پذیرفته شد و وعده «راه‌حل ۲ دولتی» به ابزاری برای تعویق عدالت تبدیل گشت. به گزارش گاردین، آنچه جهان به‌عنوان «فرآیند صلح» می‌شناسد، در واقع پرده‌ای فریبده برای پنهان‌سازی اشغالگری و سرکوب نظام‌مند است. نویسنده توضیح می‌دهد که جهان غرق در شعارهای دیپلماتیک است، اما رژیم صهیونیستی با گسترش شهرک‌ها، ایجاد ایست‌های بازرسی و به‌کارگیری خشونت روزمره، سلطه خود را عمیق‌تر کرده است. جهان شاهد گسترش شهرک‌های غیرقانونی در روز روشن است، اما سکوت کرده است. اکنون بیش از ۷۵۰ هزار شهرک‌نشین صهیونیست در کرانه باختری زندگی می‌کنند و این عدد همچنان در حال افزایش است. رژیم صهیونیستی در عین حال هزاران فلسطینی – از جمله فعالان صلح‌طلب، زنان و کودکان – را بدون محاکمه و حتی تفهیم اتهام بازداشت کرده است. دیپلمات‌های غربی نیز همواره این وضعیت را «اسفناک» توصیف می‌کردند، اما هیچ اقدامی انجام نمی‌دهند؛ امری که نویسنده از آن به عنوان «شکست اخلاقی عمیق نظام بین‌المللی» یاد کرده است. به نوشته گاردین، در سال ۲۰۰۵ «آرپل شارون» نخست‌وزیر